

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: Obec Vápovice
se sídlem Vápovice 23
zastoupený advokátem Mgr. et Bc. Lubošem Klimentem
se sídlem Žďár nad Sázavou, Nádražní 21

proti
žalovanému: Ministerstvo životního prostředí
se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 5. 2. 2020, č. j. MZP/2019/430/481,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr životního prostředí (dále jen „ministr“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2019, č. j. MZP/2019/560/1227. Uvedeným rozhodnutím žalovaný stanovil na základě žádosti společnosti Ecological Investment Group s.r.o., IČO: 243 00 659, průzkumné území Vápovice – Ostrážka pro vyhledávání technicky využitelných krystalů nerostů a drahých kamenů, a to na dobu dvou let od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobce tvrdil, že postupem správních orgánů došlo k porušení § 4a odst. 6 zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, (dále jen „zákon č. 62/1988 Sb.“) tedy, že napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí jsou nezákonná, neboť (1) nebyla řádně a dostatečně zjištěna existence veřejného zájmu převyšující zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska a (2) nedošlo k řádnému a dostatečnému zhodnocení následného využití výhradního ložiska. Správní orgány tedy absentovaly ve zjištění všech skutečností nutných k vydání rozhodnutí.
3. Konkrétně tvrdil, že napadené rozhodnutí se dostatečně nevypořádalo s námitkami uvedenými v rozkladu. Uvedl, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že „*V průběhu správního řízení nebyl prokázán veřejný zájem, který by v daném území jednoznačně převyšoval zájem nad získáním geologických informací o nerostném zdroji*“. Žalobce namítal, že správní řízení není řízením, ve kterém postačí poukázat na existenci nespecifikovaného veřejného zájmu s uvedením, že tento převyšuje zájem na získání geologických informací. Naopak je nutné exaktně specifikovat, vůči kterému veřejnému zájmu správní orgán posuzoval zájem na získání geologických informací, a tento podrobit příslušnému zkoumání k určení zájmu, který převáží. K tomu poukázal na skutečnost, že veřejný zájem je neurčitý právní pojem a je tak nutné reflektovat ustálenou rozhodovací praxi. Dle nálezů Ústavního soudu ze dne 28. 3. 1996, zn. I. ÚS 198/95 (obdobně Pl. ÚS 24/04) pak „*ne každý kolektivní zájem lze označit za veřejný zájem*“. Ústavní soud tedy naznačuje, že veřejný zájem je třeba chápat jako takový zájem, který by bylo možno označit za obecný či obecně prospěšný, přičemž uspokojování kolektivních zájmů jistých skupin může být s obecnými zájmy společnosti v naprostém rozporu. Namítal, že veřejný zájem, který zastává, je zaručeným veřejným zájmem na ochranu životního prostředí, který je nutno poměřovat vůči zájmu soukromé právnické osoby na získání geologických informací. Tento zájem nebyl v napadeném rozhodnutí specifikován, reflektován a poměřován.
4. Dále uvedl, že při rozhodování o tom, zda jde v konkrétní věci o veřejný zájem, či nikoliv není v zásadě podstatné, jak velká, organizovaná či vlivná skupina lidí předmětný zájem hájí, ale zda lze tento zájem považovat za obecně prospěšný, což musí v průběhu správního řízení prokazatelně vyjít najevo.
5. Nutnost posuzovat tvrzený jiný veřejný zájem ke konkrétní posuzované věci zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012-161, ve kterém konstatoval, že „*veřejný zájem musí být výslovně formulován ve vztahu ke konkrétní posuzované záležitosti a musí být přesvědčivě odlišen od zájmu soukromého*“. Nejvyšší správní soud také zdůraznil, že orgány ochrany přírody v první řadě při veškerém svém rozhodování musí dbát na ochranu veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny. Tvrdil, že tohoto nebylo formulováno ani výslovně, ani implicitně z textace prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný jako orgán ochrany přírody měl dbát na její zachování.
6. V uvedeném rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil i k otázce případného vážení dvou veřejných zájmů, které jsou v kolizi, když uvedl, že správní úřad musí nejprve řádně určit a individualizovat na konkrétní případ oba veřejné zájmy, které je možné v dané věci zvažovat, a poté porovnat závažnost obou v kolizi stojících veřejných zájmů s tím, že zásah do žádného z obou chráněných veřejných zájmů nesmí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva. Namítal, že vzhledem k tomu, že správní orgán neurčil zájem žalobce a neprovedl porovnání s veřejným zájmem v dané lokalitě, ale presumoval veřejný zájem

žadatele a postavil jej do obrazu absolutního zájmu, dopustil se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z prvostupňového rozhodnutí, respektive jeho vágní formulace není možné určit, s jakým zájmem správní orgán poměřoval soukromý zájem žadatele a jaké okolnosti vzal v úvahu. Napadené rozhodnutí toto potvrdilo, aniž by se ministr vypořádal s námitkami žalobce vyplývajícími z judikatury vyšších soudů.

7. Dále žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009-190, podle kterého žalovaný podle § 4a odst. 6 zákona č. 62/1988 Sb. neposuzuje pouze veřejný zájem na dalším průzkumu, nýbrž také veřejný zájem na následném využití území. Je tedy pochopitelné, že žalovaný musí také přezkoumat veřejný zájem na provedení prací, které následnému využití území budou předcházet. Jinak by bylo zřízení průzkumného území samoučelné. Toto žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí neučinil a ministr takový postup aproboval, a tedy jednal v rozporu s ustálenou judikaturou. Uzavřel, že žalovaný nedostál své povinnosti posoudit míru zájmu na dalším průzkumu ve vztahu k míře zájmu na následném využití výhradního ložiska.
8. Závěrem žaloby žalobce poukázal na skutečnost, že dne 9. 3. 2020 došlo k vydání oznámení o zahájení řízení o registraci významného krajinného prvku VKP „Vápovická ostrážka“ ve smyslu zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Toto oznámení mj. uvádí, že *„Lokalita je hodnotná zejména z hlediska zachování krajinného rázu, ale částečně také z regionálně floristického pohledu. Lokalita je cennou enklávou v přírodě alespoň částečně blízkých rostlinných společenstev uprostřed rozsáhlých polních kultur. Je významným stanovištěm zejména pro hmyz, drobné savce a ptáky. Nachází se zde zbytky společenstev suchých, druhově pestrých trávníků s výskytem teplomilných prvků, které se pak výrazněji uplatňují v centru Dačické kotliny a dále v teplejších oblastech Čech a Moravy.“* Žalobce byl tohoto názoru, že pracemi v průzkumném území a následnou těžbou, jejíž vliv nebyl zhodnocen, by mělo za následek znehodnocení lokality, jež má být registrovaná jako významných krajinný prvek. Práce a těžba v předmětném průzkumném území by byly v rozporu s oznámením, podle kterého by maximálně povolené práce v průzkumném území měly být práce kosení a provádění zdravotních prořezávek.
9. V podání ze dne 6. 4. 2020 žalobce poukázal na skutečnost, že dne 30. 3. 2020 bylo pod zn. Telč2524/2020OŽP/Ně rozhodnuto o registraci významného krajinného prvku „Vápovická ostrážka“.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

10. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že žalobce opakuje námitky, které již byly předmětem rozkladového řízení, a ministr se v napadeném rozhodnutí s nimi řádně vypořádal. Z uvedeného důvodu žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.
11. Dále žalovaný zopakoval, že po provedeném řízení shledal intenzitu veřejného zájmu na dalším průzkumu dané lokality z hlediska přítomnosti technicky využitelných krystalů nerostů a drahých kamenů jako převažující ve smyslu § 4a odst. 6 zákona č. 62/1988 Sb., a to zejména z toho důvodu, že na předmětné lokalitě neexistoval významnější veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny (viz stanovisko Krajského úřadu Kraje Vysočiny a stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu). V minulosti nebyla daná lokalita podrobena průzkumu na výskyt technicky využitelných krystalů nerostů a drahých kamenů, a proto neexistuje žádný relevantní údaj o možném rozsahu případného výhradního ložiska, a nelze tedy ani adekvátně posoudit zhodnocení následného využití zatím neexistujícího, hypotetického výhradního ložiska. Soubor prací směřujících k nalezení, prozkoumání a vyhodnocení

nahromadění vyhrazených nerostů, vedoucích ke stanovení výhradního ložiska, lze dle platné legislativy provádět pouze ve stanoveném průzkumném území. Samotná surovina (technické krystaly minerálů) je vhodný materiál pro moderní technologie řezání a obrábění materiálů pomocí vodního „hydroabrazivního“ paprsku. V současné době je ale Česká republika plně závislá na dovozu abraziv pro tyto účely ze zamoří.

12. K námitce nepřezkoumatelnosti a posuzování veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny vůči zájmu soukromé právnické osoby na získání geologických informací žalovaný uvedl, že je nejen orgánem ochrany přírody (vrchního státního dozoru ve věcech životního prostředí), ale také ústředním orgánem pro ochranu horninového prostředí, včetně ochrany nerostných zdrojů a podzemních vod, pro geologické práce a pro ekologický dohled nad těžbou. Žalovaný poměřil veřejný zájem na ochraně životního prostředí nejen se zájmem soukromé právnické osoby na získání geologických informací, ale také se zájmem České republiky (tj. veřejným zájmem) v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů. Tento zájem je zřejmý ze stanoviska Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 15. 8. 2018, kde se uvádí, že: *„Záměr organizace je v souladu se zněním Surovinové politiky České republiky v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů, vyhledávání nových zdrojů nerostů v § 3 odst. 1 písm. j) horního zákona je žádoucí“*.
13. Žalovaný připomenul, že stanovení průzkumného území neumožňuje žadateli vlastní realizaci průzkumných prací, nýbrž zakládá pouze konkrétní osobě výhradní právo na průzkum. Následně musí být zpracován projekt geologických prací v rozsahu vyhlášky č. 369/2004 Sb., o projektování, provádění a vyhodnocování geologických prací, oznamování rizikových geofaktorů a o postupu při výpočtu zásob výhradních ložisek, ve znění pozdějších předpisů, současně musí dojít k řešení střetů zájmů ve smyslu § 22 zákona č. 62/1988 Sb.
14. Uzavřel, že bez znalosti výsledků průzkumných prací, které povedou k objasnění geologické situace a potvrzení existence nebo neexistence výhradního ložiska, lze jen těžko předpovídat možné následné využití výhradního ložiska. Obecně lze predikovat pouze dva stavy - neexistenci ložiska nebo jeho existenci. V prvním případě (neexistence ložiska), pokud se toto projeví před ukončením platnosti průzkumného území, nemá žadatel důvod pokračovat v průzkumu a logicky má právo vzdát se buď části, nebo celého průzkumného území, nebo nechat platnost průzkumného území vypršet. V případě potvrzení existence výhradního ložiska následují další legislativní kroky vedoucí v první řadě k ochraně nerostného bohatství (které je dle § 5 odst. 2 horního zákona ve vlastnictví České republiky), přes stanovení dobývacího prostoru, povolení hornické činnosti až k možné exploataci ložiska a v případě jeho vytěžení k rekultivaci a sanaci území postiženého těžbou. Jak tedy z předchozího vyplývá, nelze dle žalovaného adekvátně a objektivně posoudit míru zájmu na následném využití výhradního ložiska, když se bez přesnějších znalostí o geologické situaci (stavbě) na lokalitě nedá popsat ložisko samotné. Resp. určité parametry ložiska, vedoucí mimo jiné k úvaze možného vytěžení ložiska, bez provedení průzkumu zjistit nelze.
15. Ke třetímu žalobnímu body žalovaný upozornil, že zmiňované řízení bylo zahájeno po vydání napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

17. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas.
18. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 4a odst. 6 zákona č. 62/1988 Sb. ministerstvo žádost o stanovení průzkumného území dále zamítne zejména v případě, že průzkum je v rozporu se státní surovinovou politikou, státní politikou životního prostředí, zájmy obrany státu, zahraničními závazky státu nebo pokud další veřejný zájem převýší zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska.
19. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
20. Podstatou sporu mezi účastníky řízení je otázka, zda v projednávaném případě byly splněny podmínky stanovené v § 4a odst. 6 zákona č. 62/1988 Sb., při jejichž naplnění je správní orgán povinen žádost o stanovení průzkumného území zamítnout. Konkrétně se stala mezi účastníky řízení sporná podmínka, zda další veřejný zájem převýší zájem na dalším průzkumu a následném využití území. Zatímco žalobce namítá, že v projednávaném případě existuje další veřejný zájem (ochrana životního prostředí) převyšující zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska, žalovaný tvrdí opak.
21. Úvodem soud podotýká, že dle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak lze odstranit v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
22. Dále soud uvádí, že žalobce v podané žalobě toliko opakuje námitky uplatněné v rozkladu, a to aniž by jakýmkoliv způsobem zareagoval na tvrzení ministra uvedená v napadeném rozhodnutí. Jeho námitky tak již vypořádával žalovaný ve svém rozhodnutí. Za této situace pak žalobce, který vůči tomuto vypořádání neuplatňuje konkrétní a usouvztažněné pochyby, argumentaci ministra konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami ministra přímo nepolemizuje, ale jen znovu opakuje to, na co už bylo reagováno, neotvírá soudu možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy správních orgánů jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v rozhodnutí ministra a žalovaného soud žádné deficity, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, neshledal.
23. Ustanovení § 4a odst. 6 zákona č. 62/1988 Sb. upravuje demonstrativním způsobem případy, kdy je správní orgán povinen zamítnout žádost o stanovení průzkumného území. Jedním z důvodů zamítnutí žádosti o stanovení průzkumného území je i převýšení dalšího veřejného zájmu na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska. Správní orgány v projednávaném případě dospěly k závěru, že tento další veřejný zájem v podobě ochrany přírody a krajiny a ochrany krajinného prvku nepřevyšuje nad zájmem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska. V rámci správní úvahy správní orgány zohlednily zejména skutečnost, že předmětná žádost je zaměřena toliko na vyhledávání vyhrazených nerostů v území, ve kterém nebylo v minulosti ověřeno výhradní ložisko nerostných surovin, respektive že cílem geologických prací v navrhovaném průzkumném

území je vyhledání potenciálního nahromadění užitkových technicky využitelných krystalů. Zájemem žadatele tak bylo toliko získání geologických informací. Předmětem správního řízení tedy nebylo povolení těžby surovin. Dále správní orgány zohlednily, že je zde dán nejen zájem žadatele (soukromé právnické osoby) na získání geologických informací, ale i veřejný zájem na vyhledávání nových zdrojů nerostů (viz stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 15. 8. 2018). Tento zájem pak poměřovaly se zájmem na ochranu životního prostředí. Pokud jde o ochranu životního prostředí, správní orgány dospěly na základě souhlasného stanoviska Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 29. 8. 2018, č. j. KUJI 61841/2018 OZPZ 292/2018 Fr, k závěru, že na předmětné lokalitě neexistuje významnější veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny, když uvedené stanovisko toliko upozornilo na potřebu provést aktualizaci biologického průzkumu. Poměřením veřejného zájmu na ochranu životního prostředí s veřejným zájmem na vyhledávání nových zdrojů nerostů, respektive na získání geologických informací, pak správní orgány dospěly k závěru, že převažuje zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska.

24. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány identifikovaly veřejné zájmy, které se v projednávaném případě dostaly do kolize, a to zájem na ochraně životního prostředí se zájmem na vyhledávání nových zdrojů nerostů, a tyto následně poměřily. Zároveň správní orgány odlišily soukromý zájem žadatele na získání geologických informací od zájmu veřejného na vyhledávání nových zdrojů nerostů. Správní orgány tak dostaly povinností vyplývajícím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012-161. Tvzení žalobce, podle kterého nebyl specifikován veřejný zájem, vůči kterému byl posuzován zájem na získání geologických informací, tak nemá oporu v napadeném rozhodnutí.
25. Zároveň soud přisvědčil i hodnocení, respektive závěru správních orgánů o převážení zájmů na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska. V projednávaném případě nebyl ze strany správních orgánů identifikován zvláštní veřejný zájem na ochraně životního prostředí. Tento zvláštní veřejný zájem nebyl označen ani žalobcem v průběhu správního řízení a v podané žalobě. Veřejný zájem v podobě ochrany životního prostředí se tak v projednávaném případě omezuje na prostou ochranu životního prostředí. Porovnáním prostého zájmu na ochraně životního prostředí se zájmem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska převládá zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska, neboť informace o případném nalezení nových zdrojů nerostů vedou k rozšíření vědomostí státu o vlastním potenciálu nerostného bohatství, a tedy i možnosti aktualizace, respektive přizpůsobení surovinové politiky ČR stávající situaci. Vědomost ČR o vlastním potenciálu nerostného bohatství je pak zásadní z hlediska zajištění dostatku surovin pro ekonomiku a další rozvoj surovinového průmyslu.
26. K námitce žalobce, podle které nedošlo k řádnému a dostatečnému zhodnocení následného využití výhradního ložiska, soud odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém žalovaný žalobci sdělil, proč k tomuto posouzení v projednávaném případě nedošlo. Bylo tomu tak proto, že správní orgány neměly k dispozici výsledky průzkumných prací, respektive informace o geologické situaci, a tedy existenci nebo neexistenci ložiska. Bez těchto informací pak nebylo možno posoudit následné využití území. Protože v projednávaném případě správní orgány neměly k dispozici informace o geologické situaci, a tedy nebylo možno zjistit, zda se zde vůbec nachází ložisko vyhrazených nerostů, považuje soud za

předčasné a příliš přísné požadovat po správních orgánech provedení zhodnocení následného využití území ve smyslu § 4a odst. 6 zákona č. 62/1988 Sb. Bez znalosti relevantních informací totiž nelze učinit odpovídající posouzení. Zhodnocení využití výhradního ložiska se musí odvíjet od geologické situace, respektive skutečnosti, zda se v průzkumném území toto ložisko vůbec nachází. S ohledem na skutkovou situaci projednávaného případu dospěl soud k závěru, že správní orgány s ohledem na absenci informací o geologické situaci nebyly povinny provést zhodnocení následného využití výhradního ložiska dle § 4a odst. 6 zákona č. 62/1988 Sb.

27. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009-190, soud uvádí, že jej v projednávaném případě nepovažuje za relevantní, a to s ohledem na odlišnou skutkovou situaci. Závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dospěl, byly učiněny za situace, kdy došlo k přehodnocení předchozích výsledků geologických poznatků o ložisku, tj. správní orgán disponoval informacemi o geologické situaci. V projednávaném případě však správní orgány informacemi o geologické situaci nedisponovaly.
28. Za relevantní nepovažuje soud ani odkaz žalobce na oznámení o zahájení řízení o registraci krajinného prvku „Vápovická ostrážka“, respektive na rozhodnutí o registraci tohoto krajinného prvku. Výše uvedené oznámení a rozhodnutí byla učiněna po dni vydání napadeného rozhodnutí, přičemž soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Na základě výše uvedených závěrů soud žalobu zamítl pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměl ve věci ani částečný úspěch. Žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. ledna 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.

předseda senátu